

stotožňováno s trvalostí služebního poměru. Ale i po právní stránce dostal se řešení otázky trvalosti žalobcova poměru služebního právního posouzení správného. Citované předpisy arci nemají definice tohoto pojmu a má pravdu dovolatel, že výpočty trvalých zaměstnání jsou v těchto předpisech uvedeny jen demonstrativně. Je z nich však zřejmý zákonodárcův úmysl, jak sluší na věc nazírat, a v této příčině jest uznati, že výklad, odvolacím soudem užitý, citovaným předpisům se nepříčí. V neposlední řadě rozhoduje tu arci také provenience zaměstnatelova, o němž vzhledem k jeho vysokému postavení ve shrouceném státě nelze předpokládati, že si dal důchod podle zjištění značného a z mnoha hospodářských složek záležejícího panství spravovati důchodním od hodiny k hodině; tedy osobnost zaměstnatelova na jedné a služební funkce žalobcovy — opatrovati peníze jest u všech podobných podniků nejdůležitější funkce — na druhé straně svědčí zřetelně, že i zaměstnavatel i zaměstnanec považovali služební poměr žalobcův za trvalý.

Čís. 3721.

Úvěrní pohledávka nemusí býti vyúčtována nejpozději při rozvrhovém roku. Nestalo-li se tak, jest celý úvěrový peníz uložiti na úrok. K prohlášení o výši pohledávky z úvěrového spojení, učiněnému až po rozvrhovém roku, nelze přihlédnouti. Ani věřiteli, jenž se nedostavil k rozvrhovému roku, ani věřiteli, jenž byl přítomen, avšak odporu nevznesl, nepřisluší právo rekursu do rozvrhového usnesení z důvodu, jež mohl uplatniti odporem ve smyslu Šu 213 ex. ř.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1924, R II 128/24.)

Na exekučně prodané nemovitosti vázla pro záložnu S. úvěrová pohledávka do výše 22.000 Kč. Záložna S. nepodala přihlášky k rozvrhu. Exekuční soud v rozvrhovém usnesení nařídil, by celý úvěrový peníz složen byl na vkladní knížku až do skončení úvěrového spojení, poukázav k Neumannovu komentáři k Šu 224 ex. ř. a k rozhodnutí Gl. Unger nová řada čís. 2562. K prohlášení vydražitelovu, že z onoho úvěrního spojení zbývá pouze pohledávka 14.000 Kč, exekuční soudce nepřihlédl, ježto bylo učiněno teprve po rozvrhovém roku, čímž odňata ostatním věřitelům možnost, by se mohli o pohledávce té vysloviti. Rekursní soud odmítl stížnost vydražitele, vymáhajícího věřitele a knihovního věřitele Dr. Eugena P-a, pokud napadeným usnesením byla záložně S. přiřknuta pohledávka 22.000 Kč, jinak ji zamítl. Důvody: Pokud stěžovatelé napadají rozvrhové usnesení z důvodu, že pohledávka z kauční hypotéky 22.000 Kč byla záložně S. přiřknuta, nejsou podle Šu 234 ex. ř. k stížnosti oprávněni. Neboť podle protokolu o rozvrhovém roku nebyl knihovní věřitel Dr. Eugen P. a vydražitel přítomen, kdežto vymáhající věřitelka byla sice přítomna, avšak nepodala odporu proti účtování této pohledávky z moci úřední. Také pokud stížnosti směřují proti tomu, že první soudce nařídil, by celá kauční suma byla až do skončení onoho úvěrního spojení uložena na knížku,

nejsou odůvodněny. Neboť z §§ 210, 224 odstavec druhý ex. ř. plyne, že, nebyla-li podána přihláška, jest celý v pozemkové knize udaný nejvyšší obnos kauční hypotéky uložiti na úrok a úroky příkázati následujícím oprávněným, kteří nedošli uspokojení. Na tomto opatření nemohla ničeho změnit ta okolnost, že vydražitel po rozvrhovém roku předložil vyjádření věřitelky, dle něhož obchodní spojení s majiteli nemovitostí přestalo, pohledávka pozůstává po právu pouze částkou 14.000 Kč a věřitelka dle dohody s vydražitelem souhlasí s tím, aby její úvěrní pohledávka ve výši 14.000 Kč zustala tam váznouti, nežádajíc hotového zaplacení mimo snad dlužných úroků. Správně poukázal první soudce k tomu, že na takové prohlášení nelze při rozvrhovém usnesení vzíti zřetele. Neboť podle §u 214 ex. ř. tvoří základ tohoto usnesení pouze jednání u rozvrhového roku. U kaučních pohledávek jest však převzetí možné jen ohledně peníze pohledávky do rozvrhového roku povstaleho (§ 224 odstavec první ex. ř.). V tomto případě však peněz ten při rozvrhovém roku zjištěn nebyl a jest proto převzetí vůbec nepřipustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu knihovního věřitele Dra. Eugena P-a.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení s dodatkem, že věřitel, pro kterého na vydražené nemovitosti jest zajištěna kauční hypotéka, není pod následky průpadu svého nároku povinen, prohlásiti a prokázati pohledávku při rozvrhovém roku. Zde nepřichází v úvahu ustanovení §u 210 ex. ř., nýbrž zvláštní předpis §u 224 ex. ř., kterému rozvrhové usnesení prvního soudce odpovídá. V tomto §u není vyslovena zásada, že úvěrní pohledávka musí býti likvidována nejpozději při rozvrhovém roku, nýbrž pouze nařizeno, že se s pohledávkami, vzniklými do rozvrhového roku co do jejich zaplacení nebo převzetí dlužno nakládati jako s jinými pohledávkami, právem zástavním zajištěnými. Usnesením prvního soudce nebyly tedy porušeny zásady exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání a stěžovatel brojí, pokud jde o přiřknutí částky 22.000 Kč záložně S., proti rozvrhovému usnesení z důvodu, jež mohl uplatniti odporem ve smyslu §u 213 ex. ř. V tomto směru nepřisluší stěžovateli, který se k rozvrhovému roku nedostavil, právo rekursu do rozvrhového usnesení, jak správně uvádí rekursní soud a jak jest zřejmo z §u 234 ex. ř. Vzhledem k tomuto zvláštnímu předpisu nelze hleděti k ustanovení §u 239 ex. ř. Ani věřiteli, který se nedostavil k rozvrhovému roku, ani věřiteli, jenž byl přítomen, avšak odporu nevznesl, nepřisluší právo rekursu do rozvrhového usnesení z důvodu, jež mohl uplatniti odporem ve smyslu §u 213 ex. ř. Nelze míti za to, že zákonodárce liknavému věřiteli chtěl uděliti větší právo, než věřiteli, jenž rozvrhového řízení se účastnil.

Čís. 3722.

Každý spoluvlastník panujícího statku může samostatnou žalobou uplatniti právo služebnosti, bylo-li mu ve výkonu služebnosti bráněno, aniž by k tomu měl zapotřebí souhlasu spoluvlastníků.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1924, R II 129/24.)